



Predaja Uluru

V Miru središča je tujec

Lepo pozdravljeni v nadaljevanju Predaje, kakor se mi je podarjala na pustolovščini po Avstraliji in za katero sem dolgo dozorevala, da jo zdaj delim na način, dostopen za vpogled tudi zrelosti duha. Pustolovščina ni toliko, kje sem fizično bila in kaj sem s temi očmi videla, je bolj ugotovitev, da so doživetja način, kako mi Življenje predaja svoje Modrosti in vodi k Sebi. To je dimenzija, ki je bila zastrta tem očem do dogodkov, ki jih ta zbirka razgrinja. Upam, da vas povabi v Videnje Narave Življenja ali Boga, Njegovega delanja in soustvarjanja z Njim.

Napravlja se k tretjemu večeru samotne, nenavadne puščavske kopeli v osrčju opustelega avstralskega kontinenta. Moralo bi mi biti puščavsko vroče, a je zima in me ponoči trese. Ta večer nisem našla razloga, zakaj je ne bi preživela v toplini termalnega vrelnca. Ogledam si nabrežje, od koder lahko gledam proti zahodu. Pokliče me prostor z gladko skalo, oblikovano nalašč za krivulje telesa. Tu nocoj prespim. Ne spodnaša me, ne drsim in čisto je, podse pa podložim še brisačo za večje udobje. Željno pričakujem večerno svetlobno predstavo, ki je dih jemajoča po videzu in razgledišču. Zahoče se izpeti neka melodija. Zapojem iz vrelnca in opazim, da je tistih nekaj ptic majhne oaze utihnilo in pogledovalo k meni, kot bi hotele prisluhniti novosti, ki je vstopila v njihov prostor. Ko utihnem, nadaljujejo svoj večerni spev.

Rada bi predala dotik..., ki ga samotnost v puščavi pušča na meni, a slutim, da je to enako nemogoče kot preko fotografije doživeti energijo prostora. Očiščeno pritiska zadev vsakdana, to telo deluje drugače. Sproščeno je in odprto, kar ne bi smela biti nenavadnost, le naravnost. Po tem doživetju prepoznam, da je nisem poznala, da sproščenost nima dosti opraviti s telesom, le z osvobojenostjo pozornosti. Koliko časa je moja pozornost svobodna v doživljanju Dogajanja? Natanko toliko trenutkov sem pod okriljem Življenja, ki čisto biva v sedaj. Do teh premikov v mladosti, razločno odgovorim...., nisem bila nikdar!

Bolj kot me puščavska pot odmika od zadev, ki jih hoče od mene ta svet, bolj izgubljajo prijem nad mano. Puščavska nenačrtna sproščenost me preobraža v nekoga, ki nima ne imena, ne zgodovine, obveznosti in nalog..., nima lastnine, ambicij, želja, vsiljenih potreb..., nima EMŠO in za sistem ne obstajam. V mesecih poti nimam telefonskih pogovorov, ne plačujem položnic, redko sem pod umetnimi lučmi in sem na zares temeljitem postu od-družbljenja. Osvobojena načrta, ki ga družbeni sistem pripravlja zame, sem prosta za Načrt, ki ga ima zame Volja Življenja.



Pogled od daleč bi lahko bral, da v drobčkani oazi sredi enormne opustelosti, nimam ničesar, niti osnov za preživetje. To je površen zaključek ločene misli, ki se zanaša na stvari in svoje napore. V tem trenutku, ravno zaradi čiste prisotnosti v njem, imam vse, ker sem v Življenju, ki je Vse, čeprav sem sredi stvarnega ničā. Ne skrbi me, koliko časa še ne bo nikogar naokoli, ne preštevam zaloga hrane, ne delam si skrbi z ničemer, le, prenaivna za negativne projekcije, uživam to čudovito samoto, ki se je ne da improvizirati. Za, s hribovjem in majhnostjo vzgajano Slovenko, je neposeljena prostranost gotovo osvobajajoča čez vse pojme.

Znova se potrjuje, da nedolžnost varuje. Tu mi je nedolžnost podarjena z mladostjo. Po vrnitvi s poti, pa sem jo izgubila in jo, skozi bolečino spoznanja hudega, morala hoteti nazaj, opraviti potrebno delo na sebi in to redno negovati. Tako kot vsi, vzgajani v tem sistemu, sem bila zastrupljena z jezo, strahovi, krivdo, ne-zadovoljstvom, ne-samostojnostjo, zamerami, napuhom, potrebo po reševanju po svoje in zahtevanju pravice po človeško. Vse to je moralo iz dušnega vrta, da je nedolžnost lahko znova zasijala. Sprašujem se, bi sploh opazila, da sem jo izgubila, če me ta doživetja ne bi prepričala v njeno moč, ki sem jo za nazaj prepoznala potem, ko sem jo že zabarantala za čustveni kič?

Četrto jutro se zbudim spočita in obnovljena. Vedela sem, da sem prejela, kar se je hotelo darovati in zares... se sredi dne v daljavi pojavi oblak prahu, ki se vrtinči za večjim vozilom. Zaključim, da bo tu čez kaki dve uri. Povzpnem se na majhen skalni kup in zapešem ples spontanih kretenj, ki se to jutro prelivajo iz giba v gib, brez ločnice, kje je konec enega in začetek drugega. Sredi zamaknjenja mi v telo zareže znan občutek, da sem opazovana. Kot odsekana se zaustavim. Vozilo je še daleč, nekdo me mora opazovati z daljnogledom. Stečem do kotička in začnem pospravljati.

V tem se hrupno in prašno pojavi ogromen nemški vojaški kamion bež barve. V kabini sedijo trije mladci s prešernim nasmehom, iz oči pa jim sije nekaj takega... 'glej jo čudakinjo, sredi puščave sama, brez vsega'. Verjetno sem zadnje, kar so pričakovali. Kot iz trebuha kake živali, začnejo iz kamiona skakati še drugi. Bilo jih je sedem. Nemka, dva Madžara, Poljak, Anglež in dva Avstralca. Z nečim podobnim strahospoštovanju se mi približajo in skozi pogovor je jasno, da grem z njimi. Izvem, da na zadnji postaji, od koder sem se poslovila od Seija, ni nikogar, ki bi ustrezal njegovemu opisu.

Namenjeni so proti Uluruju, ki je oddaljen 1000 km po brezpotju. Kamion ima na strehi kabine pritrjeno rezervno gumo, kjer si najdem balkonski sedež. Popotniki snemajo pustolovski dokumentarec. Z njimi preživim štirinajst dni, da prispemo do te, kot spoznam, zares nadčasne točke. Dneve zapolnjujejo številne preizkušnje.



Dvakrat poči ogromna guma, kar spretno popravijo, ta čas pa skočim poskakovat z divjimi kenguruji. Težje preidemo čez požar v redkem gozdu, v katerem zabredemo v peščeno blato. Kamion prazen tehta štirinajst ton in potrebne so ure in veliko znoja, preden se s pomočjo jeklenih desk, ki jih postavijo pod gumo in vitla privezanega na tanko drevo, kamion uspe izvleči iz jame. Za malo večjo nogo debelo mlado drevo v nikakršnih pogojih, vzdrži tak napor in ne pade. Bili bi v resnih škripcih brez njega v času pred mobiteli in potrebovali drugo vozilo, do katerega bi prišli bog ve kako, da nas izkoplje iz zagate. Medtem drugi gasimo požar in držimo proč od goriva.

Še dolgotrajnejše je prečkanje reke, ki kamionu sega do polovice. Celotno opremo je treba premestiti na streho, vključno s kros motorjema in predhodno preveriti podrečni teren bosih nog. Zapustimo redko gozdno planjavo in pokrajina je spet enolična, ravna rdečina, ki jo sem in tja presekajo tropi divjih konj, kamel, emujev in kengurjev. Doživeti ne-udomačene konje in druge večje živali, v meni prebudi neugasljivo hrepenenje po bivanju z njimi in še vedno sanjam. Menila sem, da svobodnih konj ni več. Objame me val upanja, da še ni vse izgubljeno in je puščava, morda, še zadnje zatočišče Svobodi.

Sedim na strehi kabine. Predajam se toplemu vetru, da razpihava vročino. Polt je že potemnela, lasje pa še bolj zlato bleščijo in vihrajo za mano kot plamenica kometa. Iz tihega kramljanja z vetrom me nekaj zdrami. Odprem oči in levo v daljavi uzrem podolgovato oblo vzpetino. Uluru je. Takoj prikuje mojo pozornost nase, kot bi prišla... Domov, v središče Miru. Spregovori mi tudi njegova lokacija, leži v samem središču kontinenta. Voznik upočasni vožnjo. Na cesti opazim ležeče postave, ki nam preprečujejo nadaljevanje poti. Aborigini so. Voznik previdno vijuga mimo njih in nadaljuje pot. Avstralec iz kabine zavpije, da je Aboriginom gora sveta, in da jo s hojo po njej človek skruni. To je njihov protest proti turizmu, ki dnevno pripelje desetine avtobusov turistov, ki se povzpnejo nanjo, jo fotografirajo, za seboj pa pustijo goro embalaže in duhovno razdejanje.

Večeri se. Ob gori je kamp, kamor se namenimo. Uluru ob zatonu sonca prelivajoče zažari v vseh barvah mavrice. Ob vznožju je obarvan modro, ta se preliva v blede rožnato, na vrhu pa postane čista rdečina. Dlje okoli njega je belkasto rumen sij, ves čas pa miglja v prelivanju barv kot svetlobna hvalnica Življenju, dokler ob zatonu sonca ne zaspi. Po namestitvi v kamp se odpravim na skupni prostor, nekakšen odprt bar, kjer odjeka glasna zategnjena glasba, zadušena z nerazumljivim prepletom človeških glasov. Po nasičenosti s samoto, sem te, bolj ali manj pijane in veseljaške popotnike, doživljala odbojno in bi skoraj pobegnila, če me ne bi zadržala slutnja, da me tu nekaj čaka. Pogledujem obraze. Videti so nadvse groteskni.



Eni se nemirno prestopajo in premikajo usta, da bi govorili ali potegovali dim cigarete. Drugi vanje zlivajo pivo iz težkih krigljev. Eni s celim telesom nekaj mrzlično pripovedujejo, drugi sesedeno nagibajo glave k mizam. V tem me od zadaj nekdo potreplja po ramenu. Obrnem se in pred mano stoji Sei. Oba se razveseliva nenadejanega snidenja. Hiti s pojasnjevanjem, da ni dobil prevoza in upal, da pridem na edino točko v 'bližini', vredno ogleda. Razumela sem, čemu sem morala med ljudi. S Seijem na kratko povzameva dogajanje od najine ločitve, nato urno zapustim družbo. Vleče me k tihi uglastvi s prostorom, preden potonem v spanec. Najdem točko bliže Gori, z oddaljenim hrupom kampa, s katere vpijam njenega duha, k je ob prvem pogledu nanjo povabila k svetosti molka.

Zjutraj s Seijem obiščeva Goro. Kamp še spi. Je pravšnja ura za obisk Gore, ko je pozornost ljudi uspavana od večernega brez-plodnega izčrpavanja. Ne bi znala pojasniti jasnosti, ki se me začenja lastiti, a razumela sem, koliko moči je potrebno, da se v tem svetu obdržim v zdravi odmaknjenosti in ne zapadem pod njegov vpliv pozunanjene površnosti, ki slepi za edino pomembno stvar, za ta trenutek. Ta ljudi sili, da skozi lečo ločene misli in fotoaparata, gledajo s stvarjo v stvari in ne vedo, da se zaletavajo ob navidezno resničnost in bistvo v celoti spregledajo. Ne opazijo, da povečujejo odsotnost iz Dogajanja, mislijo da je gledanje v lepote narave začimba pustemu Življenju samo-pozabljenjih. Zavzeto pritiskajo na fotoaparate v poskusu, da s seboj odnesejo nekaj te Lepote, ki bi jo lahko trajno vtisnili v svoje duše, brez fotoaparata in tudi sami zasijali, če bi se le mogli zaustaviti v nenasitnem deliriju. Z leti sem se pomirila in bližnja srečanja z njimi prepustila Volji Življenja, da jih uravnava, kolikor jih potrebujem. Sama pa nisem več tiščala k njim. To je velika prelomnica, strah pred ne-pripadanjem je izginil prav tu kot svetlobni privid gore ob zatonu sonca.

Ob njenem vznožju me zagrabi, da jo obhodim, nanjo pa se ne povzpnem. Tudi fotografirala ne bom. Aborigini menijo, da fotografija odvzame Gori delček duše. Fotoaparatu ne morem dati te moči, željo domačinov pa vseeno spoštujem. Tudi Sei se vzdrži obojega. Gora je visoka 348 m, okoli nje pa je nekje 5 km. Je gladka zbrušena rdeča skala, ki v krivuljah valovi v ubranih ritmih in daje vtis mojstrskega izdelka, nastal iz rok z Lepoto navdihnjenega velikana. Jutranja svetloba goro obarva modro vijolično, neskončne sence, ki ob prvih žarkih segajo v nedokončano špico, pa ustvarjajo vtis četrte dimenzije. Gora naravnost žari, kot bi se hotela neošabno pobahati s svetostjo, ali bi žarke stegovala v okolje in se ljubeče podarjala vsemu, kar zaobjame s sijajem. Ob njenem vznožju ponekod stene krasijo poslikave v štirih zemeljskih barvah, ki jih pridobivajo iz prahu belega, oker, rdečega in rjavega kamenja, pomešanega s koreninskim sokom. Spregovorijo mi z ganljivo zgodbo, polno bolečine in upanja.



Razumem, da osamljena vzpetina sredi opustelega kontinenta, Aboriginom vzbuja spoštovanje, občutje presežnosti zemeljskega, težnje k Božanskemu. Tudi drugod po svetu so in še vedno cerkve, templje in svetišča gradijo na vzpetinah, da njihovi turni segajo globoko v nebo in s svojo zlato bleščavo vabijo k dvigu misli. Posebnost te točke čutim v njenem zvenu. Tu se tisočletja zbira povzdignjena misel Aboriginov. Do zadnjega, vsi klani iz cele Avstralije, enkrat letno združijo moč svoje pozornosti v eno samo točko, v Dreamtime, v frekvenčno območje sanj, v Veliko Skrivnost Življenja, ki poraja ta svet. Po dovoljenju Gore se jo dotaknem. Preplavijo me podobe množice ljudi, ki složno, z melodijo starodavne visoke pesmi, ki vre iz njihovih grl, združujejo svojo misel v Žarišče, v Vir, ki jih predhodi. Moč množične molitve, v katero ne poseže dvom niti enega člana skupnosti, je nepremagljiva moč in 100 odstotna zavarovanost pred vdori sil od zunaj. Dokler so na Zemlji staroselska ljudstva še ohranjala ta ščit, je Zemlja cvetela v zeleninah Življenja, zdravosti, obilju in slogi. Infiltracija je prastara strategija sile prevare, s katero od znotraj, z dezinformiranjem in zavajanjem, poruši moč Enosti.

Človek, ki danes hodi po Gori in smeje, v belih teniskah in bolj ali manj ovalnih telesih, fotografira njene krivine, ne more prepoznati Harmonije in Moči, ki je povezovala staroselce v Življenje slavečo Enotnost, ker bi Ju moral najprej prepoznati v sebi, da bi Ju mogel Videti tudi zunaj. Noga, ki stopi na to Goro, ne more pohoditi njenega Duha, ne zares. Fotografija Gori ne more odvzeti Duše. Protesti Aboriginov izvirajo iz bolečine in Zavedanja, kako rušilna je uspavana zavest, za ta kraj, pretežka. V Lepotah narave ne vidi priložnosti za Slavljenje Življenja ali za uresničenje notranjih lepot in bi nemo vzdihoval hvaležnost zanje. Dokle ne ve, kako lep je zares kot otrok Svetlobe, vidi le plen ali trofejo, kar je postal v mrežah tuje misli. Mir in Moč Gore sta jim nedotakljiva, ločena z vibracijskim neskladjem, kjer teža stvarne misli ne more dotakniti nesnovnosti duha. Gora je zavarovana z višjo frekvenco, le zakrknjena kot polž. Neopazno se nasmehnem ob gotovosti, da je Gora v potrpežljivem zadrževanju Moči in še kako Živa.

Ta postaja puščavske poti sporoča, kaj se zgodi s svetostjo naravnosti, če vanjo spustim tujec, karkoli od zunaj, kar je dodano temu, kar mi je dala Popolnost Življenja. Tujec ne more ceniti mojega in sama ne morem ceniti tujega. Sprejem tuje misli samodejno ustvari konflikt interesov, sama bi skrbno negovala avtohtono rastje, tujec bi jih pograbil, razprodal in tuhtal, kako bi povečeval dobiček z njimi in v ta namen izumljal procese hitrejše rasti donosnih tujih kultur, dokler naravnost ni popolnoma izgubljena pod temi izmisleki. Le sama lahko zaprem vrata tuji misli, ki sem ji naivno in nehote odprla vrata, da je opustošila moj božanski vrt. Preostanek kapelj ljubezni hočem preliti v očiščenje dušnega vrta in v njegovo Oživitev.

* * * Hostarka * * *